

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **J. O.**, zast. obecným zmocněncem JUDr. L. Š., proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, oddělení dopravy a správních agend, se sídlem tř. T. Bati 21, P.O. Box 220, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 29. 10. 2012, č. j. KUZL-60124/2012, sp. zn. KUSP-60124/2012/DOP/Ti,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Dne 9. 11. 2011 v 16:54 hod. na pozemní komunikaci v obci V.e v blízkosti autobusové zastávky V., V. u domu č. p. ... ve směru jízdy na Slavičín žalobce jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn., RZ jel rychlostí 96 km/hod. (při zvažení možné odchylky měřicího zařízení byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost 93 km/hod.), tedy v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší

dovolenou rychlost v obci o 40 km/hod. a více a porušil tak ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen zákon o silničním provozu), čímž spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci rozhodnutím Městského úřadu Valašské Klobouky, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 4. 9. 2012, č. j. MUVK/14999/2012, sp. zn. OD-DP 90/2011 uložena podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, v návaznosti na ust. § 11 odst. 1 písm. b), c) a ust. § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), pokuta ve výši 8.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 8 měsíců a dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku, stanovené vyhláškou č. 231/1996 Sb., a to v částce 1.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, oddělení dopravy a správních agend ze dne 29. 10. 2012, č. j. KUZL-60124/2012, sp. zn. KUSP-60124/2012/DOP/Ti bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) částečně změněno v části výroku vymezující místo spáchání skutku a ve zbytku bylo podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

Žalobce v žalobě ze dne 8. 11. 2012 doručené Krajskému soudu v Brně dne 12. 11. 2012 namítá, že mu do dne podání žaloby nebylo napadené rozhodnutí řádně doručeno, neboť již dne 26. 10. 2012 došlo k výpovědi plné moci, a žalobce se o doručení rozhodnutí dozvěděl teprve 5. 11. 2012.

Žalobce trvá na tom, že ústní jednání před správním orgánem prvního stupně nemělo dne 31. 8. 2012 proběhnout. Žalobce tvrdí, že svou neúčast omluvil řádně a včas a nepřítomnost omluvila i jeho právní zástupkyně. Žalobce dále namítá, že byl výrazně zkrácen na svých právech postupem žalovaného, který nenařídil ústní jednání a zbavil ho tak možnosti podat náležité vysvětlení k nepřítomnosti i účasti na sportovním podniku následující den.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí je podle názoru žalobce nesrozumitelné. Zatímco na straně 7 odůvodnění je uvedeno, že pokud bylo měřidlo ověřeno dne 24. 4. 2010, bylo možno s ním provádět kontrolu až do 23. 11. 2011, na jiném místě odůvodnění je uváděno, že platnost ověření končí dne 23. 4. 2011. Pokud žalobci byla tímto přístrojem změřena rychlost dne 9. 11. 2011, nebyly dodrženy příslušné předpisy. Tyto rozporné údaje o datu ověřování a datu ukončení platnosti činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Žalobce dále namítá, že žalovaný si byl vědom vady řízení spočívající v nedostatečném označení místa přestupku tak, aby nemohlo dojít k záměně přestupku za přestupek jiný, při pokusu o nápravu této vady ale postupoval nezákonně. Žalovaný za účelem upřesnění místa

přestupku prováděl důkazy (důkaz fotografií č. 12951 a blíže neupřesněnými veřejně dostupnými mapovými podklady), součástí spisu však není protokol o provedení těchto důkazů. Žalobce namítá, že žalovaný zcela opomenul pravidla pro dokazování, uvedená v ust. §§ 51 – 56 správního řádu, která jsou závazná i pro odvolací správní orgán. Pokud žalovaný závažným způsobem zasáhl do výroku rozhodnutí, měl buď nařídít ústní jednání nebo žalobce vyrozumět o provádění důkazů listinami a měl o tom sepsat odpovídající protokol. Vzhledem k tomu, že se jednalo o nové podklady pro rozhodnutí, měl být žalobce podle jeho názoru podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyzván k realizaci práva se k těmto podkladům vyjádřit, i toto právo bylo žalobci upřeno. Žalobce tvrdí, že opírá závěr, že ke spáchání přestupku došlo ve V. u domu č. p. a nikoli třeba u autobusové zastávky u domu č. p., je přinejmenším odvážné.

Protože žalobce tvrdí, že byl ve správním řízení zkrácen na svých právech, navrhuje soudu, aby byl vydán rozsudek, kterým by bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného a replika žalobce:

Dne 31. 1. 2013 bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného, v němž žalovaný uvádí, že nároky žalobce neuznává. S obsahem žaloby žalovaný nesouhlasí, neboť má za to, že jeho rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci v souladu s ust. § 3 správního řádu a že i způsob vedení řízení byl zcela v mezích ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

K námitce neúčinného doručení napadeného rozhodnutí žalovaný uvádí, že právní účinky rozhodnutí nastaly dne 30. 10. 2012, a že na této skutečnosti nic nemění, že dne 2. 11. 2012 bylo žalovanému doručeno oznámení o výpovědi plné moci.

Pokud se týká námítky projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce, žalovaný setrvává na svých závěrech vyjádřených v napadeném rozhodnutí.

Ke změně výroku žalovaný uvádí, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že vůz žalobce byl změřen na autobusové zastávce V., V., když tato informace je přímo součástí fotografie č. 12951. Tuto skutečnost žalobce nikdy nezpochybnil, přičemž stejně tak nikdy neuvedl, že by měl být změřen někde jinde, např. mimo obec. Argumentace žalobce o tom, že byl zkrácen na svých právech tím, že si žalovaný pozorně prohlížel fotografii z radaru, kterou porovnával jak se spisovým materiálem, tak s veřejně dostupnými skutečnostmi, je podle žalovaného nepřijatelná, neboť vede k absurdním závěrům. Žalovaný uvádí, že do svého rozhodnutí nepojímal žádné nové skutečnosti, ani nové důkazy, k prokázání skutku podle žalovaného postačuje právě spisový materiál. Žalovaný uvádí, že k záměně přestupkového jednání nemohlo dojít, protože o záměně skutku nelze hovořit v situaci, kdy je otázkou pouze to, zda k překročení rychlosti došlo u zastávky autobusu, nebo u domu č. p. či

Pokud žalobce namítá nesrozumitelnost rozhodnutí, nelze tomuto tvrzení přisvědčit. Ze spisového materiálu vyplývá, že k měření rychlosti došlo v době, kdy měřicí přístroj měl požadované metrologické vlastnosti. Nesrozumitelnost rozhodnutí nemůže podle názoru žalovaného založit pouhé nesprávné uvedení údajů, jejichž správnost lze ověřit náhledem do

spisu, kde je ověřovací list. Žalovaný uvádí, že se z jeho strany jedná o pouhou zřejmou nesprávnost.

S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby proti rozhodnutí žalovaného pro její nedůvodnost.

V reakci na vyjádření žalovaného byla dne 20. 2. 2013 soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce poukazuje na důkaz o porušení spisového řádu správním orgánem prvního stupně. Žalobce namítá, že v oznámení o zahájení přestupkového řízení je mimo jiné uvedeno, že se žalobce dopustil přestupku tím, že se odmítl podrobit na výzvu policisty vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou, přičemž tato věta byla proškrtuta, a byla doplněna o nečitelný dovětek. Žalobce uvádí, že si není žádného takového deliktu vědom. Tato chyba byla napravována úředním záznamem ze dne 5. 12. 2011. Z vytýkaných chyb žalobce nabývá přesvědčení, že procesní řízení, zvláště pořizování důkazů, je zavádějící a ztrácí důkazní a procesní hodnotu.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné oznámení přestupku, ověřovací list č. 249/10 vydaný autorizovaným metrologickým střediskem AMS K22 dne 24. 11. 2010, z něhož vyplývá, že Silniční radarový rychloměr AD9C, výrobní číslo 05/0147 byl ověřen a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel, a dále záznam o přestupku – výstup z měřicího zařízení AD9C, záznam měření č. 0000012951 ze dne 9. 11. 2011 16:54:57 hod. s fotodokumentací, se záznamem rychlosti 96 km/hod, výpis z evidenční karty řidiče. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že dne 16. 12. 2011 bylo žalobci doručeno předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 29. 12. 2011, ze kterého se dne 28. 12. 2011 omluvil ze zdravotních důvodů. Dne 4. 4. 2012 bylo žalobci doručeno další předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 25. 4. 2012, dne 23. 4. 2012 se žalobce opět ze zdravotních důvodů z projednání přestupku omluvil. Dne 16. 5. 2012 bylo žalobci doručeno další předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 6. 6. 2012, z něhož se žalobce dne 5. 6. 2012 opět omluvil ze zdravotních důvodů. Dne 7. 6. 2012 správní orgán prvního stupně nařídil další ústní jednání na den 27. 6. 2012, z tohoto jednání se dne 27. 6. 2012 žalobce opět omluvil ze zdravotních důvodů. Dne 10. 7. 2012 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání přestupku nařízenému na den 20. 7. 2012, z něhož se žalobce opětovně omluvil ze zdravotních důvodů. Dne 3. 8. 2012 bylo žalobci doručeno předvolání k dalšímu ústnímu jednání nařízenému na den 14. 8. 2012, i z tohoto jednání se žalobce omluvil ze zdravotních důvodů. Dne 22. 8. 2012 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 31. 8. 2012. Dne 23. 8. 2012 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno podání právní zástupkyně žalobce obsahující její omluvu z jednání z důvodu plánované dovolené. Dne 28. 8. 2012 byla správnímu orgánu doručena omluvenka žalobce z jednání ze zdravotních důvodů. Součástí správního spisu je dále protokol o ústním projednání přestupku ze dne 31. 8. 2012, které se konalo v nepřítomnosti žalobce, rozhodnutí Městského úřadu Valašské Klobouky, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen správní orgán prvního stupně), ze dne 4. 9. 2012, č. j. MUVK/14999/2012, sp. zn. OD-DP 90/2011, odvolání žalobce a rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2012, č. j. KUZL-60124/2012, sp. zn. KUSP-60124/2012/DOP/Ti, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s.ř.s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Pokud žalobce namítá, že mu nebylo řádně doručeno rozhodnutí žalovaného, jelikož již dne 26. 10. 2012 došlo k výpovědi plné moci, soud konstatuje, že skutečnost, že dne 26. 10. 2012 došlo k vypovězení plné moci udělené žalobcem právní zástupkyni JUDr. Pechancové, ještě sama o sobě neznamená, že nemohlo být i po tomto datu rozhodnutí žalovaného řádně doručeno této právní zástupkyni. Ust. § 33 a § 34 správního řádu, které regulují zastoupení na základě plné moci, neobsahují úpravu následků vypovězení plné moci a z tohoto důvodu je třeba analogicky aplikovat ustanovení jiných právních předpisů (§ 33b odst. 5 občanského zákoníku, § 28 odst. 2 občanského soudního řádu), podle nichž vypovězení plné moci nabývá účinnosti vůči třetí osobě (v tomto případě vůči správnímu orgánu) až v momentu, kdy jí bylo oznámeno. Tytéž závěry vyplývají rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č. j. 1 As 32/2009-58, www.nssoud.cz. Ze správního spisu je zcela zřejmé, že výpověď plné moci byla žalovanému doručena až dne 1. 11. 2012, žalovaný tedy postupoval zcela v souladu se zákonem, když napadené rozhodnutí bylo dne 29. 10. 2012 doručováno do datové schránky právní zástupkyně žalobce JUDr. Pechancové. Nad rámec uvedeného soud uvádí, že mu není známo, v čem se žalobce cítí být postupem žalovaného dotčen na svých právech. Správní žaloba totiž byla u soudu podána již po 13 dnech od doručení rozhodnutí, tj. na samém počátku lhůty pro podání žaloby podle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s.

Dále krajský soud považuje za důležité vyjádřit se k výhradám žalobce zpochybňujícím oprávněnost projednání citovaného přestupku v jeho nepřítomnosti.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Řízení o přestupku v prvním stupni je tedy zákonem zásadně koncipováno jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku. Soud při výkladu ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č.j. 7 As 9/2009-66, www.nssoud.cz, dle něhož „ústním projednáním přestupku před správním orgánem I. stupně za účasti řádně předvolaného účastníka je sledována a také

garantována právní jistota spolehlivého zjištění skutkového stavu věci a prokázání viny či nevin, jakož i právo na spravedlivý proces. Vzhledem ke klíčovému významu ústního jednání v přestupkovém řízení a vzhledem k závažnosti následků nedostavení se k tomuto jednání musí proto být předvolání učiněno v takové formě, která nevzbuzuje pochybnosti, zda obviněný z přestupku byl řádně předvolán. Stejný klíčový význam má ovšem i řádné posuzování dalších zákonných podmínek umožňujících projednat věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku, kterými jsou odmítnutí tohoto obviněného dostavit se k projednání věci nebo nedostavení se obviněného z přestupku bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Jelikož v oblasti správního trestání platí princip presumpce nevin a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného, je potom třeba každou pochybnost v uvedených směrech vykládat ve prospěch obviněného z přestupku. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný k ústnímu projednání přestupku řádně předvolán, tj. zda měl možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, k důkazům o nich, a možnost navrhnout důkazy na svou obhajobu, a o tom, zda se odmítl dostavit k projednání věci nebo zda se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí. Obviněný má v řízení o přestupku, který je mu kladen za vinu, „základní právo, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti, tj. má právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy ústní jednání konalo v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by k porušení základního práva tohoto obviněného podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“

Taktéž v rozsudku ze dne 26. 5. 2011, č. j. 2 As 36/2010-58, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvádí, že „... účast obviněného na ústním jednání o přestupku je jeho imanentním procesním právem; proto je i jeho přítomnost správním orgán vyžadována a je předvoláván podle ustanovení § 59 správního řádu. Na druhou stranu poskytuje ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích možnost projednat přestupek za tam vymezených podmínek i v nepřítomnosti obviněného. Jestliže se tedy řádně předvolaný obviněný nedostaví k ústnímu jednání, aniž by se náležitě (tedy i bezodkladně) omluvil s uvedením důležitého důvodu, pro který se nemohl dostavit, nelze správnímu orgánu vyčítat, že na osobní účasti obviněného netrval a věc skutečně projednal a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise, shledával-li je (a to je podstatné) dostatečnými pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jestliže stěžovatel polemizuje se způsobem zjišťování skutkového stavu věci jen z podkladů obsažených ve správním spise, nelze než uvést, že pokud měl správní orgán skutkový stav věci postaven na jisto na základě takových podkladů a nepovažoval-li za nutné doplnit dokazování, byl zcela jednoznačně oprávněn o věci rozhodnout, a to i bez provedení výslechu stěžovatele, který se vlastní vinou připravil o potenciální možnost takto ustavený skutkový stav korigovat.“

Z ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích tedy vyplývá několik základních podmínek pro projednání věci v nepřítomnosti osoby obviněné ze spáchání přestupku. Obviněný musí být především řádně předvolán a poučen o tom, v jakých případech může být jednáno bez jeho účasti. Další podmínkou je, že se odmítne k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce jako obviněný z přestupku převzal dne 22. 8. 2012 osobně předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 31. 8. 2012 v 10:00 hod., jež obsahovalo všechny náležitosti dle ust. § 59 správního řádu včetně poučení o tom, jaké jsou právní následky v případě, že se obviněný z přestupku k jednání nedostaví. Žalobce ostatně ani v tomto směru nevzněl žádné námitky. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobce byl k ústnímu jednání nařízenému na den 31. 8. 2012 řádně předvolán a zbývá posoudit otázku, zda byly splněny požadavky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce, tzn. zda se žalobce nedostavil k jednání bez náležité omluvy nebo náležitého důvodu.

Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32, www.nssoud.cz „*zákon nestanoví přesné ustanovení toho, jak by měla náležitá omluva vypadat. Posouzení náležitosti omluvy nebo důležitosti důvodu bránícího účasti u jednání spadá do diskrečního oprávnění svěřeného správnímu orgánu ustanovením § 74 zákona o přestupcích*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2008, č. j. 2 As 16/2008-41).

Ze správního spisu soud dovodil, že žalobce byl před tímto jednáním předvoláván k ústnímu jednání již šestkrát (na dny 29. 12. 2011, 25. 4. 2012, 6. 6. 2012, 27. 6. 2012, 20. 7. 2012 a 14. 8. 2012), přičemž ze všech těchto jednání se omluvil z důvodů pracovní neschopnosti a to vždy tak, aby správnímu orgánu byla omluva z jednání doručena až těsně před nařízeným ústním jednáním nebo v den jednání. Pokud se týká jednání nařízeného na den 31. 8. 2012, tedy již sedmého nařízeného jednání v pořadí, správnímu orgánu prvního stupně byla doručena jednak omluva právní zástupkyně žalobce z jednání z důvodu již zaplacené zahraniční dovolené, jednak omluva samotného žalobce, že jeho pracovní neschopnost stále trvá. K omluvě žalobce ze zdravotních důvodů soud uvádí, že pojmy náležitá omluva a důležitý důvod jsou pojmy neurčité, při jejichž hodnocení vychází správní orgán ze všech relevantních skutečností. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66, www.nssoud.cz, „*hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.*“ Vzhledem k charakteru omluv žalobce (opakované omluvy vždy ze zdravotních důvodů zaslané správnímu orgánu až těsně před nařízeným jednáním, ačkoli byl žalobce v předvolání k ústnímu jednání poučen, že z jednání je nutné se omluvit bezodkladně) žalovaný postupoval podle názoru soudu zcela správně, když opakované omluvy z nařízených jednání vyhodnotil jako omluvy účelové se snahou vyhnout se projednání přestupku v jednoroční prekluzivní lhůtě.

Soud se ztotožňuje i se závěrem žalovaného, že v daném případě nebylo možné akceptovat ani omluvu právní zástupkyně žalobce z důvodu její dovolené. Skutkově obdobným případem se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 5. 2012, č. j. 3 As 16/2012-25, www.nssoud.cz, který zde dospěl k závěru, že „*v situaci, kdy až před ústním jednáním účastník požádá advokáta o zastoupení a ten ihned (bez ohledu na to, zda to bylo tentýž den či v den jednání) požádá o odročení z důvodu kolize s jinou věcí, navíc za situace, kdy jsou pozváni i svědkové, se jeví jako výrazně účelová, s cílem prodloužení délky přestupkového řízení. (...) Jednou ze základních a také obecných zásad správního řízení je zásada součinnosti účastníků řízení se správními orgány. Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že oznámení o zahájení řízení o přestupku, v němž byl současně stanoven termín ústního jednání na den 3. 2. 2010, bylo stěžovateli doručeno dne 20. 1. 2010. Jestliže se stěžovatel chtěl v daném řízení nechat zastupovat advokátem, potom si jistě mohl advokáta*

zvolit natolik včas, aby při případné kolizi termínu s jinou povinností advokáta mohla být zajištěna substitute, včetně potřebného času na přípravu obhajoby. Pokud však stěžovatel postupoval tak, jak je shora popsáno, jeho přístup se skutečně mohl jevit nikoliv jako řádně naplňující zásadu součinnosti, nýbrž jako účelový, s cílem činit obstrukce v řízení.“

Soud nikterak nezpochybňuje právo žalobce na právní zastoupení ve správním řízení, ale pokud se žalobce rozhodl k udělení zmocnění advokátce 9 dní před nařízeným jednáním, navíc v situaci, kdy do zániku odpovědnosti za přestupek zbývají přibližně dva měsíce, musel si být vědom rizik s tím spojených, tedy i faktu, že žádosti o případné odročení jednání nebude z důvodů účelového přístupu vyhověno. Žalobce ostatně v žalobě uvádí, že žalobkyně ho měla při podpisu plné moci ujistit, že zajistí odročení jednání na jiný termín, čímž sám nepřímo přiznává, že zmocnění bylo JUDr. Pechancové uděleno právě za tímto účelem.

Soud je tedy v daném případě téhož názoru jako žalovaný, tedy že vysoká koncentrace náhle se vyskytnutých zdravotních indispozic žalobce vždy bezprostředně před termínem ústního jednání v kombinaci s volbou právní zástupkyně, již sedmý nařízený termín koliduje s dlouhodobě plánovanou a zaplacenou dovolenou, tvoří dostatečně ucelený závěr, že omluvy žalobce i jeho zástupkyně lze považovat za pouhé procesní taktizování vedoucí k dosažení zániku odpovědnosti za přestupek, a nikoli za uvědomění správního orgánu o důležitých důvodech bránících žalobci ve výkonu jeho procesních práv. Správní orgán prvního stupně tedy jednal ve věci přestupku v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když omluvu žalobce z nařízeného ústního jednání neakceptoval jako náležitou z náležitého důvodu a přestupek byl projednán v nepřítomnosti žalobce.

Jako důvodnou soud neshledává ani žalobní námitku, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti. Po studiu spisového materiálu soud konstatuje, že jeho součástí je mimo jiné ověřovací list č. 249/10 ze dne 24. 11. 2010, kterým se potvrzuje, že silniční radarový rychloměr AD9C, výrobní číslo měřící části 05/0147, výrobní číslo senzoru 03/0033, je ověřen a lze jej používat k měření rychlosti. Jako konec platnosti ověření je na tomto ověřovacím listu uvedeno datum 23. 11. 2011. Pokud byla tímto přístrojem změřena rychlost vozidla žalobce dne 9. 11. 2011, stalo se tak nepochybně v době, kdy přístroj měl požadované metrologické vlastnosti. Pokud na dvou místech rozhodnutí žalovaný uvádí nesprávné datum ověření, resp. konce platnosti ověření, jedná se o zjevnou nesprávnost, o pouhou chybu v psaní, vzniklou zřejmě nepozorností oprávněné úřední osoby. Jelikož v daném případě je ze správního spisu zcela zřejmé a nemohou vzniknout pochybnosti o tom, jakým způsobem mají tyto nesprávné údaje správně znít, nejedná se o takovou chybu, která by způsobovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí, resp. která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. §§ 51-56 správního řádu, když prováděl dokazování, a přitom součástí spisu není protokol o provedení těchto důkazů, soud konstatuje, že tato námitka je ve vztahu k posuzovanému přestupku zcela irrelevantní. Předmětem řízení bylo zjistit, zda žalobce v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Ačkoli podle ust. § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mimo jiné popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, soud je toho názoru, že správní orgány tomuto požadavku dostály. Správní orgán prvního stupně místo spáchání skutku vymezil tak, že jej umístil do obce Vlachovice v blízkosti autobusové zastávky ve směru jízdy na Slavičín. Pokud následně žalovaný změnil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že upřesnil místo spáchání přestupku tím způsobem, že

přestupek byl spáchán v blízkosti autobusové zastávky V., V. u domu č. p. ..., vycházel přitom především z podrobného rozboru fotografie č. 12951 pořízené záznamovým zařízením silničního radarového rychloměru, která byla a je součástí spisového materiálu. Ze slovního popisu této fotografie je zcela zřejmé, že rychlost žalobce byla měřena na autobusové zastávce V. – V. Tento důkaz byl proveden na ústním jednání dne 31. 8. 2012 správním orgánem prvního stupně, nebylo již tedy nutné jej provádět opakovaně odvolacím správním orgánem. Pokud se jedná o mapové podklady, na tyto žalovaný odkázal pouze pro upřesnění, že fotografie zachycuje právě autobusovou zastávku před domem č. p.

Třebaže výrok přestupku je nutné specifikovat tak, aby popsáný skutek nebyl zaměnitelný s jiným jednáním, je třeba zohlednit, že v daném případě žalobce skutečnost, na jakém konkrétním místě obce Vlachovice byl přestupek spáchán, ve správním řízení (včetně odvolání) vůbec nezpochybňoval. Žalobce nenamítal, že by na snímku nebylo jeho vozidlo, nenamítal, že vůbec neřídil vozidlo na území obce V., či že předmětný snímek nezachycuje místo na území obce. Tyto skutečnosti tedy mezi stranami nebyly sporné a v řízení nevyvstaly ani žádné takové okolnosti, že by mohlo dojít k záměně přestupku za přestupek jiný. Pokud v žalobě žalobce polemizuje se závěrem, zda ke spáchání přestupku došlo u domu č. p. nebo u domu č. p., soud konstatuje, že za situace, kdy není sporu o tom, že ke spáchání přestupku došlo na území obce Vlachovice, není rozhodné, zda se tak stalo před domem č. p. či před domem jiným, na kvalifikaci přestupku by se nic nezměnilo.

Soud připouští, že mapové podklady, z nichž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel, aby mohl uvést přesné místo spáchání přestupku, nebyly řádně provedeny jako důkaz (žalobce nebyl v souladu s ust. § 51 odst. 2 správního řádu vyznamován o provádění důkazů a podle ust. § 53 odst. 6 správního řádu nebyl o provedení důkazu učiněn záznam do spisu), tato skutečnost však nemůže mít vliv na to, že na fotografii č. 12951 bylo jednoznačně zaznamenáno, že žalobce ve svém vozidle při řízení překročil nejvyšší povolenou rychlost na území obce V. a tím se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Nejedná se tedy o takovou vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalobce ostatně v žalobě kromě konstatování porušení ustanovení správního řádu správním orgánem, neuvádí, jakým způsobem byl tímto nezákonným postupem dotčen na svých veřejných subjektivních právech. Pokud žalobce namítá, že byl zbaven možnosti podat na ústním jednání vysvětlení k nepřítomnosti na jednání a k účasti na sportovním podniku, soud konstatuje, že k objasnění těchto skutečností měl žalobce prostor před správním orgánem prvního stupně, a to především před nařízeným jednáním, ke kterému se však bez náležité omluvy nedostavil.

Rovněž pokud jde o námitku, že žalobci bylo upřeno realizovat právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, soudu není zřejmé, v čem žalobce spatřuje zásah do svých veřejných subjektivních práv. Pokud žalobce tvrdí, že byl poškozen nezákonným postupem správního orgánu, musí uvést, jak konkrétně se toto poškození mělo projevit v jeho právní sféře. Jak již bylo řečeno, za situace, kdy žalobce nezpochybňuje, že ke spáchání přestupku na území obce V. došlo, není rozhodující, zda se tak stalo u domu č. p. ... nebo u domu č. p.

Pokud žalobce namítá procesní pochybení, kdy oznámení o zahájení přestupkového řízení obsahovalo nesprávné znění ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, soud je nucen konstatovat, že ve smyslu ust. § 71 odst. 2 s.ř.s. je možné rozšiřovat žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Podle ust. § 72 odst. 1 lze žalobu podat do dvou měsíců

poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 30. 10. 2012, lhůta pro podání žaloby tedy uplynula 31. 12. 2012. Vzhledem k tomu, že tuto žalobní námitku žalobce vznáší poprvé v replice k vyjádření žalovaného dne 11. 2. 2013, jde o nepřípustné rozšiřování žaloby o další žalobní bod, a soud se proto touto žalobní námitkou nezabýval.

Vzhledem k tomu, že Krajský soud v Brně shledal žalobu nedůvodnou, nezbylo mu, než ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítnout.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. května 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová